

РЕШЕНИЕ

№ 5322

гр. София, 07.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4022** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. Д. Ц., като пълномощник на СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, срещу РЕШЕНИЕ №20071255/18.03.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 8^{-ми} с-в по н.а.х. дело №12744/2020г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа, че по делото е било безспорно установено извършването на нарушение на чл. 18, т. 1 и чл. 35, ал. 1 във вр. с чл. 34, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения и градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО, действала към монета на извършване на нарушението), поради което и счита, че неправилно е отменено оспореното Наказателно постановление (НП). Намира за неправилни изводите на първостепенния съд, че в случая приложение следва да намери Законът за автомобилните превози (ЗАвтП), тъй като регулирането на превоза на пътници на територията на Столична община (СО) се осъществява посредством разпоредбите на НРУПОГТТСО, докато ЗАвтП се отнася за междуселищните и международни превози

и е неприложим в такива случаи още повече, че [фирма] няма качеството превозвач, а такива са другите дружества със 100 % общински капитал. В този смисъл смята, че не може да се приеме, че при противоречие по отношение размера на глобата, регламентиран в закона и в Наредбата, приложение следва да намери разпоредбата от закона като нормативен акт от по-висока степен. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него, по съществото на спора, да бъде потвърдено НП №300840/21.12.2016г., издадено от заместник-кмет на СО. В съдебно заседание, моли съда да намали размера на наложената санкция от 200 (двеста) лева на 50 (петдесет) лева, защото е налице по-благоприятен закон. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Т. Б. И. от [населено място], оспорва жалбата и иска същата да бъде отхвърлена. Моли съда да вземе предвид изтеклата погасителна давност за наказателното преследване.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор М. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №300840/21.12.2016г., на основание чл.53 и чл.13, буква „б“ ЗАНН, на Т. Б. И. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 (двеста) лева за това, че на 11.12.2016г., в 14.27 часа е пътувал в [населено място] в М1 (инвент. №1), констатирано след спирка: Г.М.Д. посока: Аерогарата район: Метро, без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, с което е нарушил разпоредбата на чл.18, т.1, б. „а“, „б“ и „в“ и чл.35, ал.1 във вр. с чл.34, ал.3 НРУПОГТТСОТСО.

С обжалвания съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП № 300840/21.12.2016 г.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: Актът за установяване на нарушението (АУАН) е съставен, съответно НП е издадено, от некомпетентни органи и без наличието на правно основание. Посочени са разпоредби от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) по силата на които регулирането на обществените превози в рамките на общината е от компетентността на общинските съвети. Посочва се, че специалните разпоредби на НРУПОГТТСОТСО противоречат на чл.101 Закона за автомобилните превози (ЗАВП). Прието е, че по този начин в процесната хипотеза е ангажирана административно-наказателната отговорност на наказаното лице за нарушение на разпоредби, които не създават валидно задължение досежно тяхното спазване.

Решението е правилно като краен резултат.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 8^{ми} състав.

Безспорно се установява от приложените по делото писмени доказателства, че на Т. Б. И. е съставен АУАН № 0300840 за извършено от него нарушение на 11.12.2016г., както и че за така установеното административно нарушение е съставено НП

№300840/21.12.2016г. Въз основа на жалба на нарушителя е било образувано административнонаказателно производство по НАХД №12744/2020 г. на СРС, 8^{-ми} състав. Първоинстанционният съд се е произнесъл с решение от 18.03.2021г. по така образуваното административнонаказателно производство, като към този момент не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност.

Към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание пред настоящата инстанция на 18.06.2021г. и към датата на постановяване на настоящото решение обаче, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

Съгласно приложимата норма на чл.11 ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото в ЗАНН липсва друга уредба. Това препращане е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административно-наказателната отговорност, включително и давността по чл.79, ал.1, т.2 НК. Съгласно последната норма, наказателното преследване и изпълнението на наказанието се изключват, когато е изтекла предвидената в закона давност. В ЗАНН липсва нарочен регламент относно сроковете за погасяване на административно-наказателната отговорност, поради което, по силата на чл.11 ЗАНН, следва да намерят съответното приложение правилата на НК.

Според разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК (приложимата редакция ДВ, бр.26/2010г.) наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички случаи, извън изрично и изчерпателно посочените в т.1 – т.4. В конкретния случай административно -наказателно производство е образувано. Нормата на чл.81, ал.3 НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. Съгласно тази разпоредба независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл.80, ал.1 НК).

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за по – тежки противообществени прояви – престъпления, и няма логика за по-леките – административните нарушения, да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл. 63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №20071255/18.03.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН
СЪД, Наказателно отделение, 8^{-ми} с-в по н.а.х. дело №12744/2020г.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.